

Arrest

nr. 186 169 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Yerevan, de hoofdstad van Armenië. U bent wettelijk gehuwd met N. K. (...) (O.V.(...)) en samen hebben jullie 3 kinderen, van wie de oudste meerderjarig is en de jongste in België geboren werd.

In 2001 begon u met een eigen zaak in bouwmaterialen. Uw zaak kende een groeiend succes. Het succes van uw activiteiten als ondernemer bleef niet onopgemerkt en zo kreeg u in 2008 de eerste keer een voorstel van de voorzitter van het belastingcomité om uw bloeiende zaak aan hem te verkopen. U

weigerde zijn voorstel, voornamelijk omdat hij een prijs bood die aanzienlijk onder de marktwaarde bleef. U kreeg nogmaals voorstellen, maar telkens hield u de boot af. In 2009 kreeg u belastingcontroleurs over de vloer. Ze controleerden uw boekhouding zo grondig, zodat u uw zaak maandenlang niet meer op een normale manier kon runnen. Na de grondige doorlichting van de Armeense fiscus, kreeg u te horen dat u 1,2 miljoen Euro aan belastingachterstanden moest betalen. U ging hier echter hoegenaamd niet mee akkoord en via gerechtelijke weg trachtte u uw gelijk te halen. Telkens kreeg u gelijk van de rechter.

Om u finaal onder de druk te doen bezwijken om uw zaak uit handen te geven, werd u op 31 juli 2012 door de politie (of de zogenaamde "Zesde Afdeling") opgepakt toen u op weg was naar huis. U werd ondervraagd en geslagen. De volgende dag werd u op vrije voeten gesteld. U ging naar huis om er de hoogstnodige spullen te verzamelen en onder te duiken. Achteraf bleek dat uw echtgenote op dezelfde dag als uw arrestatie bezoek had gekregen van onbekenden. Er werd bij haar naar u gevraagd. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking werden documenten meegenomen, werd uw zoon geduwd en was uw echtgenote het slachtoffer van een poging tot aanranding en handtastelijkheden. Tijdens de periode waarin u met uw gezinsleden onderdook, organiseerde u uw vlucht uit Armenië. Per vliegtuig zou u Armenië ontvluchten. Daarbij zou gebruik gemaakt zijn van een vervalst paspoort en een visum – waar u geen nadere informatie over kunt verstrekken. Op 13 september 2012 verliet u Armenië. Via Moskou reisde u door naar België, waar u dezelfde dag aankwam. De volgende dag, op 14 september 2012, vroeg u, gelijktijdig met uw echtgenote, asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

Na uw aankomst in België zou er nog naar u geïnformeerd zijn. U zou nog altijd geseind staan. Ter staving hiervan legde u een document over aan het Commissariaat-generaal.

Voor onderhavige aanvraag legt u voorts de volgende stukken over: uw internationaal paspoort, een kopie van een gedeelte van het paspoort van uw echtgenote en kinderen, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs, uw militair boekje, het werkboekje van uw echtgenote en uzelf, documenten aangaande de oprichting van uw bedrijf, een aantal gerechtelijke stukken (vonnissen, beroepschrift), oproepingen van de politie en foto's, waarop uw echtgenote en voormalige woonst zijn afgebeeld.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op problemen ten gevolge van uw weigering om de door u geleide handelszaak te verkopen, hetgeen, blijkens uw verklaringen, zou geleid hebben tot een heksenjacht door de Armeense fiscus, al dan niet op instigatie van invloedrijke oligarchen. De problemen kenden hun hoogtepunt eind juli 2012, toen zowel uzelf als uw echtgenote fysiek werden belaagd door personen die het op uw zaak gemunt hadden. Welnu, er moet vastgesteld worden dat u er niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat de door u ingeroepen problemen klaarblijkelijk geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, aangezien uit uw verklaringen niet blijkt dat u werd vervolgd omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw religieuze of politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

In de door u ingevulde voorbereidende vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.5, p.4) verklaarde u dat u "omwille van de verkiezingen" werd aangevallen. Tijdens uw vierde gehoor door het Commissariaat-generaal werd u gevraagd wat verkiezingen te maken hadden met uw problemen (CGVS 4, dd.25.04.2014, p.2), waarop u in eerste instantie aangeeft dit niet te weten en dat u niet politiek actief was. Vervolgens (CGVS 4, p.3) werd u geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in voormelde vragenlijst. Hierop ontkent u tot driemaal toe uitdrukkelijk en formeel dat u uw problemen op enigerlei wijze aan politieke motieven toeschrijft (CGVS 4, p.3). Aangezien voor het overige nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van één van de criteria van de Conventie van Genève zou gevisieerd en/of vervolgd zijn in uw herkomstland, noch dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land, dient onderhavige aanvraag als vreemd aan de Vluchtelingenconventie bestempeld te worden. De door u voorgehouden problemen zijn van gemeenrechtelijke aard. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal er enkel toe gehouden te onderzoeken of u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu blijkt dit niet het geval te zijn.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd om een dubbel incident, dat zou hebben plaats gevonden op 31 juli 2012, aannemelijk te maken. Deze vaststelling is belangrijk, aangezien voormeld incident de directe aanleiding zou geweest zijn voor uw vlucht uit uw herkomstland.

In casu bleek u meermaals onaannemelijk vaag over belangrijke elementen die betrekking hebben op de incidenten van 31 juli 2012. Tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal kon u, merkwaardig genoeg, niet zeggen of er op 31 juli 2012 al dan niet fysiek geweld tegen uw echtgenote was gebruikt (CGVS 1, p.15). Meteen daarop werd u gevraagd of er spullen uit uw woonst waren

meegenomen. U antwoordt (CGVS 1, p.15) dat u geen idee hebt; enkel hebt u weet van het verdwijnen van documenten, in casu eigendomsbewijzen van uw zaak (en uw woonst). Tijdens uw derde asielgehoor werd u gevraagd waar u uw echtgenote terugzag, na uw vrijlating op 1 augustus. U verklaart achtereenvolgens dat u naar huis bent gereden en haar thuis zag om vervolgens te beweren dat het misschien bij uw schoonmoeder was, om ten slotte te concluderen dat u het niet meer weet (CGVS 3, p.4). Gevraagd naar een mogelijke verklaring voor het niet kunnen reproduceren van informatie in verband met een ingrijpend moment als de hereniging met uw echtgenote, nadat jullie allebei het slachtoffer van ernstige intimidatie zouden geweest zijn, beweert u "niet alles te kunnen onthouden" (CGVS 3, p.4), hetgeen weinig overtuigt qua uitleg omwille van hiervoor vermelde redenen. Vervolgens beweert u, dan toch met enige stelligheid, dat u uw echtgenote terugzag bij uw schoonmoeder (CGVS 3, p.4). Meteen daarop blijft u ook vaag of u tijdens uw detentie al dan niet ontkleed werd, hetzij geheel, hetzij gedeeltelijk, om ten slotte de vraag toch stellig én positief te beantwoorden (CGVS 3, p.4). Tijdens dit derde gehoor bleek u, in tegenstelling tot uw eerste gehoor, wel op de hoogte te zijn van het fysiek geweld dat tegen uw echtgenote zou gebruikt zijn ("Er is een poging tot verkrachting geweest, ja. Voilà, is het dat wat u wilde weten?", CGVS 3, p.5). Op de vraag hoeveel onbekenden in uw huis zijn binnengedrongen (op 31 juli), verklaart u dat het er 3 of 4 waren en u voegt hieraan toe dat u het niet weet (CGVS 3, p.5). Op de vraag of uw kinderen in de klappen deelden, komt u ook eerder aarzelend uit de hoek door achtereenvolgens te stellen dat u het niet echt goed weet, om vervolgens te beweren dat het mogelijk wél bij uw zoon gebeurde, om ten slotte te stellen dat u het niet heel goed of heel zeker weet (CGVS 3, p.5). In dezelfde vragenronde, beweerde u niet meer concreet te weten of uzelf door 3 of 4 mannen werd meegenomen, om 5 vragen later stellig te beweren dat het er zeker 4 waren, aangezien u door 4 mannen was geslagen (CGVS 3, p.5). Op de vraag, nog steeds in dezelfde vragenronde, hoe lang na uw vrijlating u een onderkomen zocht in Hrazdan, verklaart u dat het dezelfde dag was, enkele uren later nadat u zich bij uw schoonmoeder had opgefrist, want u ging niet meer naar uw woonst (CGVS 3, p.5). Ook hier bleek u pas in tweede instantie stilliger in uw antwoorden op de gestelde vragen. Aan het einde van uw derde asielgehoor werd u gevraagd of uw vrouw of kinderen het bewustzijn hadden verloren bij de raid op 31 juli. U repliceert dat u daarover niks weet, vervolgens dat u niet veel wilde weten om, ten slotte, te stellen dat een man zoiets niet wil weten of horen (CGVS 3, p.8). Uw echtgenote, van haar kant, bleek ook niet altijd coherent in haar verklaringen aangaande gebeurtenissen op 31 juli 2012. Daar waar zij hierover nog vrij gedetailleerd bleek in haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (zie CGVS 1, K. (...), p.4 en 5), beweerde zij bij het begin van haar derde gehoor door het Commissariaat-generaal dat het laatste incident plaats vond in augustus 2012 (CGVS 3, K. (...), p.1), om dit even later alsnog te corrigeren (CGVS 3, K. (...), p.2). Eveneens tijdens haar derde gehoor, bevestigde uw echtgenote dat uw zoon zou zijn flauwgevallen bij het incident in jullie woonst op 31 juli. Op de vraag of u van dit feit op de hoogte was, verklaart uw echtgenote dit niet te weten omdat ze u toen niet veel wilde vertellen, want iedereen had genoeg stress (CGVS 3, K. (...), p.4). Tijdens haar eerste gehoor door het Commissariaat-generaal, verklaarde uw echtgenote dat ze de nacht van 31 juli op 1 augustus de hele nacht vergeefs op u wachtte, maar dat u niet kwam opdagen en niet telefoneerde (CGVS 1, K. (...), p.5). Tijdens haar laatste gehoor door het CGVS, werd uw echtgenote gevraagd wanneer jullie elkaar terugzagen (CGVS 5, K. (...), p.3). Hierop verklaarde zij (CGVS 5, K. (...), p.3) dat u haar al 's nachts zou gebeld hebben en dat u op 1 augustus vóór 13 uur bij haar zou gekomen zijn, wat aanzienlijk afwijkt van haar verklaringen tijdens haar eerdere gehoor. Ook opvallend is dat uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, rubriek 3.5, p.3, DVZ) én tijdens haar eerste gehoor door het CGVS beweerde dat haar een ultimatum van 3 dagen gesteld werd voor het verlaten van de woonst (CGVS 1, K. (...), p.5), terwijl ze tijdens haar laatste gehoor stelde dat door haar belagers niet werd gesproken over een deadline voor het achterlaten van jullie woonst (CGVS 5, K. (...), p.3). Aan het einde van dit laatste gehoor, werd nog gevraagd aan uw echtgenote wat ze zich nog wist te herinneren van haar belagers. Na enige verwarring over de vraag(stelling), raakt uw echtgenote niet verder dan te antwoorden dat één van de daders puntschoenen droeg en dat ze alle drie in het zwart gekleed waren (CGVS 5, K. (...), p.4). Welnu, op basis van al het voorgaande, mag gesteld worden dat zowel uw echtgenote als uzelf te vaag en volatiel bleken in jullie verklaringen over elementen die betrekking hebben op een uiterst cruciaal element in jullie relaas, in casu het dubbele incident op 31 juli 2012. Van jullie mocht verwacht worden hieromtrent eenduidiger, duidelijker en coherenter te zijn, aangezien de gebeurtenissen op 31 juli, en de dag nadien waarop jullie zouden ondergedoken zijn, zeer ingrijpend waren én bovendien de directe aanleiding waren voor jullie beslissing om het herkomstland korte tijd later definitief te verlaten. Bijgevolg slaagt u er niet in om de directe aanleiding van uw vlucht uit uw herkomstland aannemelijk te maken, hetgeen een zware hypotheek legt op uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen op 31 juli en 1 augustus in het bijzonder.

Er bestaat, in het verlengde van de vorige vaststelling, eveneens gerede twijfel over de verklaringen van uzelf en uw echtgenote, als zouden jullie sinds begin augustus 2012 en dit tot uw vertrek op 13 september 2012, een volledig anoniem en ondergedoken bestaan hebben geleid in jullie herkomstland. Uw echtgenote verklaarde tijdens haar eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, K. (...), p.3) dat zij in Armenië werkte tot een maand voor jullie vertrek en dat ze sinds het incident – op 31 juli 2012 – niet meer is gaan werken. Welnu, in dat verband is het dan wel uiterst merkwaardig dat de laatste aantekening in haar werkboekje (zie document 7: groene map) dateert van 29 augustus 2012, in casu een moment dat u en uw echtgenote een ondergedoken bestaan leidden, in afwachting van jullie vlucht. Ofwel deed uw echtgenote persoonlijk de démarche om haar werkboekje tot en met 29 augustus 2012 te laten actualiseren, wat vragen doet rijzen over het clandestien karakter van uw laatste verblijfsperiode in Armenië. Ofwel liet uw echtgenote haar werkboekje actualiseren door een tussenpersoon, maar in dat geval rijst de vraag waarom zij nog de moeite deed om deze démarche te ondernemen, aangezien jullie in voormelde periode bezig waren met de organisatie van jullie vlucht. Uw echtgenote noch uzelf werden expliciet met voormelde vaststelling geconfronteerd, daar deze pas aan de oppervlakte kwam bij de finale analyse van alle elementen voor onderhavige aanvraag, maar niettemin blijft de vaststelling over het werkboekje van uw echtgenote zeer opmerkelijk en doet de vaststelling afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas in het algemeen én de geloofwaardigheid van de verklaringen over uw laatste (verborgen) verblijfplaats in het bijzonder.

Rekening houdend met uw levensstandaard in uw herkomstland en uw bekommernis over uw handelszaak, is het voorts zeer opmerkelijk te noemen dat u nagenoeg geen informatie kunt verschaffen over wat er met uw (luxueuze) woonst en handelszaak zou gebeurd zijn na uw vertrek uit uw herkomstland en hieromtrent weinig coherent bent in uw verklaringen.

Wat uw handelszaak betreft, gaf u tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal aan (CGVS 1, dd.05.11.2012, p.4) dat uw zaak (winkel) nog gerund wordt, maar u weet niet door wie. Geruime tijd later, in casu tijdens uw vierde gehoor door het Commissariaat-generaal op 25 april 2014, kwam uw winkel opnieuw ter sprake (CGVS 4, p.3). U verklaarde in dit verband dat er nu een andere eigenaar is van uw winkel, maar u weet niet om wie het gaat en u voegt hier aan toe dat u evenmin kunt zeggen wie er momenteel in uw huis woont (CGVS 4, p.3). U geeft aan dat u niet weet wie uw huis heeft gekocht en evenmin weet u van wie het huis zou gekocht zijn (CGVS 4, p.3). Evenmin weet u wie uw huis administratief (officieel dus) in handen zou gekregen hebben (CGVS 4, p.3). Tijdens uw eerste gehoor door het CGVS (CGVS 1, p.6) verklaarde u nochtans dat u van ouders (niet gepreciseerd of het om de uwe of deze van uw echtgenote ging) vernam dat uw huis te koop was aangeboden én dat een zekere G. K. (...) het te koop zou aangeboden hebben. Het is minstens zeer opmerkelijk te noemen dat u dermate weinig coherente verklaringen aflegt over de persoon die de eigenaar van uw (luxueuze) woonst zou geworden zijn na uw vertrek. Dit verbaast des te meer, aangezien u aangeeft dat zowel uw moeder als uw schoonmoeder op slechts 500 meter van uw voormalige woonst wonen (CGVS 4, p.3) én daarenboven hebt u nog één keer per week contact met uw buurman (CGVS 4, p.3), met wie u klaarblijkelijk nog altijd nauwe banden onderhoudt. U verklaart (CGVS 4, p.4) dat uw buurman u niks (meer) over uw huis vertelt: u vindt het te pijnlijk en u wil er niet meer aan herinnerd worden. Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Rekening houdend met uw levensstandaard in uw herkomstland, de mate waarin u daar een comfortabel leven leidde en uw neus voor zaken, is het weinig aannemelijk te noemen dat u over dermate weinig informatie zou beschikken over uw (voormalige) eigendom(men) en wie deze, al dan niet rechtmatig, in zijn bezit zou gekregen hebben. Weze nog opgemerkt dat uw advocaat na uw eerste gehoor aangaf (CGVS 1, p.16) dat uw woning te koop zou zijn aangeboden via het internet, maar u leverde hiervan niet het minste bewijs aan. Evenmin bracht u nadien nog informatie aan over de nieuwe eigenaar van uw voormalige woonst. Op basis van voorgaande vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u tracht te verheimelijken wat er daadwerkelijk met uw eigendommen (winkel en woonst) gebeurd is. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt bijgevolg nog verder ondergraven.

U trachtte, tijdens de hangende asielaanvraag, aan te tonen dat u alsnog zou gevisieerd en geseind worden door autoriteiten in uw herkomstland. Om deze bewering te staven, bevestigde u bij het begin van uw derde gehoor door het Commissariaat-generaal het bestaan van een document waaruit zulks moet blijken (CGVS 3, p.1) – het document (document 11: groene map) werd vooraf overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Het document gaat uit van de politie van Mashtots te Yerevan en daarin staat vermeld dat u door de politiediensten gezocht wordt. Blijkens de erop vermelde datum, 2 december 2013, werd het document ruimschoots na uw vertrek uit Armenië afgeleverd. De protection officer stelde, op basis van inktstrepen aan de zijkant van het document, vast dat het document een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso geringer is dan van originele stukken, hoewel u hardnekkig beweert dat het wél om een origineel stuk gaat (CGVS 3, p.7). Omdat het bovendien merkwaardig voorkwam dat het document zou afgeleverd zijn om overlegd te worden in de Russische Federatie, werd besloten om de authenticiteit van het betreffende stuk te verifiëren. Hiervoor

werd beroep gedaan op CEDOCA, de researchafdeling van het Commissariaat-generaal. CEDOCA, op zijn beurt, deed navraag bij een gereputeerde, objectieve en betrouwbare bron, die ervaring heeft op het vlak van documenten die uitgaan van de Armeense politiediensten. Welnu, de betreffende bron is formeel in zijn antwoord op de vraag naar de authenticiteit van het opsporingsbericht: het document is vals. Zo stelt de bron van CEDOCA dat de (Armeense) politie geen dergelijke attesten aflevert aan derden, die zelf het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek uitmaken. Voorts twijfelt de bron aan de authenticiteit van de gebruikte stempel op het document. Ten slotte wordt opgemerkt dat het bevreemdend is dat het document werd uitgereikt om in de Russische Federatie te worden overlegd, maar toch tot in België geraakte. De volledige weerslag van het onderzoek door CEDOCA werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe map: COI Case: ARM2014-044). Weze bovendien nog opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat het document pas gedateerd is op 2 december 2013, terwijl het stelt dat u sinds 6 augustus 2013, in casu quasi 4 maanden voordien, gezocht werd. Welnu, de vaststelling dat u een vals document overlegt, met het oogmerk de asieldiensten bewust te misleiden, ondermijnt uw algehele oprechtheid. Sowieso hebben documenten enkel een ondersteunende waarde indien de verklaringen van de asielzoeker geloofwaardig, coherent en plausibel zijn, wat in casu evenmin het geval is. De hiervoor uiteengezette vaststelling ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen en deze van uw echtgenote over de bij uw reis naar België gebruikte reisdocumenten én het bezit van geldige of vervalste paspoorten, ten slotte, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over het moment waarop u Armenië definitief hebt verlaten, alvorens de Europese Unie te bereiken.

Weze vooreerst opgemerkt dat uzelf een origineel paspoort op uw naam achterhield voor de Belgische asielinstanties tot 10 december 2015, in casu ruim 3 jaar na uw aankomst in België. Nochtans hield u tot en met uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal (op 13 augustus 2014) vol dat u níet in het bezit was van dit uiterst belangrijke en persoonlijke identiteits- en reisdocument. Hoewel u voormeld document te elfder ure overlegde, zij het op de dag dat enkel uw echtgenote voor een gehoor door het CGVS was opgeroepen, doet de vaststelling dat u dermate lang talmde afbreuk aan uw algehele oprechtheid. Belangrijker is echter de vaststelling dat uw echtgenote, eveneens op 10 december 2015, een kopie van haar internationaal paspoort én dat van jullie 2 kinderen overlegde, doch slechts een kopie van de eerste pagina (zie documenten nummer 2: groene map). Uw echtgenote verklaarde in dit verband (CGVS 5, K. (...), p.2) dat het kopieën zijn die jullie al hadden. Gevraagd naar de originelen van de betreffende paspoorten, beweert uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) niet te weten waar deze zich bevinden. Kort daarop verklaart uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) dat de personen die jullie lastig vielen de paspoorten hadden afgepakt. Op de vraag of ook uw paspoort was afgepakt, verklaart uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) dat dit niet het geval was: het paspoort was bij uw moeder en ze vond het toevallig. Uzelf beweerde echter, tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.15), dat uw echtgenote uw paspoort meenam bij haar vertrek (uit jullie woonst). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Bijgevolg rijst het vermoeden dat u en uw echtgenote de voor jullie reis naar België gebruikte reisdocumenten nog steeds achterhouden om aldus informatie over de door jullie beschreven reisweg én het moment van jullie definitieve vertrek uit Armenië te verheimelijken. Deze vaststelling bevestigt het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Weze tot slot nog opgemerkt dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat u a) een succesrijk ondernemer was in uw herkomstland en b) in aanvaring kwam met de fiscus, hetgeen c) zou geleid hebben tot een lang aanslepend gerechtelijk dispuut dat u uiteindelijk won, maar uit uw verklaringen, noch uit de door u overlegde gerechtelijke stukken, blijkt dat u onrechtmatig door de fiscus (in samenwerking met derden) zou behandeld zijn, hetgeen u nochtans wil laten uitschijnen. Het CGVS is immers van oordeel dat u de voorgehouden incidenten, die het gevolg zouden geweest zijn van voormeld dispuut met de Armeense fiscus, niet aannemelijk hebt weten te maken. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u (en uw echtgenote) overlegde documenten zijn niet in staat om deze eindbeoordeling in positieve zin te wijzigen. Uw paspoort en de gedeeltelijke kopie van het paspoort van uw echtgenote en kinderen, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten gegevens over jullie identiteit en uw dienstplicht, die niet betwist worden. Uw werkboekje en dat van uw echtgenote bevatten informatie over jullie professioneel verleden, waarover geen fundamentele twijfels bestaan, al moet hier wel verwezen worden naar de gedane vaststelling in verband met het werkboekje van uw echtgenote. Voorts legde u documenten over aangaande uw handelsactiviteiten (document 8 en 9: groene map, registratie/inschrijving bedrijf en oprichtingsakte), dewelke evenmin ter discussie staan. U legde tal van documenten over aangaande de administratieve en gerechtelijke controles in en van uw zaak

(document 12 tot en met 19: akte van controle, beslissing rechtbank, analysebundel comité der belastingen, vonnis administratieve rechtbank, beroepschrift, bevel belastingcomité en 2 andere vonnissen). Deze documenten bewijzen enkel dat u in een gerechtelijk dispuut met de Armeense fiscus verwickeld was. Verder legde u een aantal oproepingen van de politie over. Gezien de hoge mate van corruptie in Armenië én de vaststelling aangaande het vals opsporingsbericht dat u overlegde, kan aan deze documenten nauwelijks bewijswaarde toegekend worden. De foto's van uw echtgenote aan en in uw woonst in Armenië bewijzen dat u er een comfortabel leven leidde. Ook dat wordt niet betwist door het Commissariaat-generaal. De door u overlegde documenten werpen echter geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in hoofde van uw echtgenote N. K. (...) (O.V.(...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich kennelijk voor haar asielaanvraag op de door uzelf ingeroepen elementen baseerde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen in hun verweer een samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen betwisten dat de door hen ingeroepen problemen klaarblijkelijk geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, stellende dat eerste verzoekende partij en haar gezin ten onrechte werden vervolgd door de Armeense fiscus *“dit omwille van hun nationaliteit als Armeens Staatsburger en hun status als belastingplichtige”*, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partijen zelf in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij meent dat zij door de Armeense fiscus vervolgd werd *“om economische redenen en persoonlijke motieven van de lokale belastingontvanger, die zijn bloeiende handelszaak wilde overnemen”*. De vervolging was dan ook niet ingegeven door het feit dat eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit had, doch wel door louter winstbejag. De Raad treedt dan ook de motivering in de bestreden beslissingen bij dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij kan worden afgeleid dat de door haar ingeroepen problemen klaarblijkelijk geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, aangezien uit haar verklaringen niet blijkt dat zij werd vervolgd omwille van haar ras, haar nationaliteit, haar religieuze of politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

2.2.5.1. Waar verwerende partij stelt dat zij er niet in geslaagd zijn om een dubbel incident, dat zou hebben plaats gevonden op 31 juli 2012 en dat de directe aanleiding zou zijn geweest voor hun vlucht uit hun herkomstland, aannemelijk te maken, menen verzoekende partijen dat *“(d)e manier waarop verweerster tot dergelijke besluitvorming komt, (...) werkelijk elke verbeelding (tart)”* en *“op een bijzonder selectieve en rigoureuze lezing”* van hun verklaringen berust. Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekende partij tijdens deze gebeurtenissen zelf niet aanwezig was daar zij gearresteerd was, waardoor haar dan ook niet verweten kan worden dat zij niet met zekerheid kan verklaren wat er toen precies allemaal is gebeurd. Verder benadrukken verzoekende partijen dat de drie gehoren plaatsvonden over een periode van drie jaar. Hoewel traumatische gebeurtenissen allicht langer in het geheugen ingeprent blijven, kan men niet verwachten *“dat personen, die per slot van rekening de confrontatie met deze traumatische gebeurtenissen proberen te verwerken, onfeilbaar zouden zijn wanneer zij, jaren nadat deze gebeurtenis zich heeft afgespeeld, over deze gebeurtenissen worden ondervraagd”*. Verder stellen verzoekende partijen nog vast dat verwerende partij *“in casu valt over details die de heer G. H. (...) het ene moment met een zekere twijfel, het andere moment met een zekere pertinentie heeft verklaard in de verschillende verhoren, om vervolgens te besluiten dat deze verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn”*. De bestreden beslissingen berusten dan ook niet op een objectieve interpretatie van de feiten, doch wel op de persoonlijke indruk die zij bij de *protection officer* hebben nagelaten tijdens de verschillende verhoren.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat de vaststellingen van verwerende partij allen betrekking hebben op elementen aangaande een uiterst cruciaal element in het asielrelaas, met name het dubbele incident op 31 juli 2012. Immers waren de gebeurtenissen op 31 juli en de dag nadien waarop zij zouden ondergedoken zijn zéér ingrijpend én waren ze bovendien de directe aanleiding voor hun beslissing om het herkomstland korte tijd later definitief te verlaten. Van verzoekende partijen kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij over het dubbele incident op 31 juli 2012 eenduidige, duidelijke en coherente verklaringen zouden kunnen afleggen, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoekende partijen er niet in slagen dienaangaande overtuigende verklaringen af te leggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Het gegeven dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was bij de inval in de woning volstaat niet om te verklaren waarom zij dermate vage en incoherente verklaringen aflegt aangaande deze inval. Immers kan, gezien deze gebeurtenis medebepalend was voor hun vertrek, ervan uitgegaan worden dat eerste verzoekende partij door haar gezinsleden ingelicht werd over deze inval. Het doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt eenduidige, duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over het gebruik van fysiek geweld ten

aanzien van haar echtgenote en haar kinderen, het al dan niet meenemen van spullen uit de woning, het aantal indringers en of iemand van haar gezin het bewustzijn had verloren.

Bovendien bemerkt de Raad dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij ook vaag en weinig overtuigend was over feiten waarbij zij zelf aanwezig was, zoals haar arrestatie, haar detentie en de hereniging met haar vrouw na deze gebeurtenissen.

Daarnaast dient onderstreept te worden dat ook tweede verzoekende partij, die wel aanwezig was bij de inval in hun woning, eveneens weinig overtuigende, inconsistente en vage verklaringen aflegde hierover. Zo werd door verwerende partij vastgesteld dat tweede verzoekende partij zich vergist over de datum van deze ingrijpende feiten, zij inconsistente verklaringen aflegt over het al dan niet contact hebben met haar man in de nacht van 31 juli 2012 op 1 augustus 2012, zij inconsistent is over de vraag of hen een ultimatum werd gegeven om hun woning te verlaten en zij verder vage verklaringen aflegt over haar belagers. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit door verzoekende partijen voorgehouden dubbele incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor hun vertrek uit hun land van herkomst.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat drie gehoren plaatsvonden over een periode van drie jaar en menen dat, hoewel traumatische gebeurtenissen allicht langer in het geheugen ingeprint blijven, men niet verwachten kan *“dat personen, die per slot van rekening de confrontatie met deze traumatische gebeurtenissen proberen te verwerken, onfeilbaar zouden zijn wanneer zij, jaren nadat deze gebeurtenis zich heeft afgespeeld, over deze gebeurtenissen worden ondervraagd”*, is de Raad evenwel van oordeel dat van dergelijke ingrijpende traumatische gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas betreffen verwacht mag worden dat deze in het geheugen van verzoekende partijen gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen. De vastgestelde inconsistenties, vaagheden en incoherenties kunnen dan ook niet verklaard worden door het ter vergoelijking aangehaalde tijdsverloop. Gezien van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen verwacht mag worden dat ze in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, meent de Raad tevens dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij vaak pas in tweede instantie stelliger op de gestelde vragen antwoordde, en aanvankelijk vaag en onzeker antwoordde, wel degelijk weinig overtuigend overkomt en bijkomend een indicatie vormt van het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen.

2.2.6.1. Voorts betogen verzoekende partijen dat de vaststelling door verwerende partij dat het werkboekje van tweede verzoekende partij werd bijgewerkt tot 29 augustus 2012 niet van aard is om hun volledige asielrelaas in twijfel te trekken. Temeer daar verwerende partij zelf toegeeft dat verzoekende partijen hier nooit mee werden geconfronteerd. Verzoekende partijen verduidelijken dienaangaande in hun verzoekschrift dat de moeder van tweede verzoekende partij met het werkboekje naar de school waar tweede verzoekende partij tewerkgesteld was is gegaan om het te laten invullen. Immers wisten verzoekende partijen nog niet op welk moment zij konden vluchten uit Armenië en om geen argwaan te wekken bij de autoriteiten heeft tweede verzoekende partij dan ook haar werkboekje nog laten invullen.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partijen vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien maken verzoekende partijen, daar zij in het onderhavige verzoekschrift geen plausibele uitleg geven voor de vaststelling dat het werkboekje van tweede verzoekende partij nog bijgewerkt werd tot 29 augustus 2012, niet aannemelijk dat of hoe het gegeven dat zij hiermee niet geconfronteerd werden op het Commissariaat-generaal van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissingen. Immers ziet de Raad niet in waarom zij de moeite zouden hebben genomen om het werkboekje nog te laten bijwerken indien zij, zoals zij voorhielden, inderdaad ondergedoken leefden en van plan waren hun land van herkomst te verlaten. Dat ze geen argwaan wilden wekken bij de autoriteiten houdt evenmin steek, daar zij immers ondergedoken leefden en dan ook niet ingezien kan worden op welke wijze het werkboekje van tweede verzoekende partij gecontroleerd zou kunnen worden. De vaststelling dat het werkboekje van tweede verzoekende partij nog bijgewerkt werd tot 29 augustus 2012 doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de bewering van verzoekende partijen dat zij op dat moment een ondergedoken bestaan leidden, in afwachting van hun vlucht.

2.2.7. Waar verzoekende partijen in verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat, rekening houdend met de levensstandaard van eerste verzoekende partij, de mate waarin zij daar een comfortabel leven leidde en haar neus voor zaken, het weinig aannemelijk is dat eerste verzoekende

partij over dermate weinig informatie zou beschikken over haar (voormalige) eigendom(men) en wie deze, al dan niet rechtmatig, in zijn bezit zou gekregen hebben, in hun verzoekschrift stellen dat zij niet inzien welk nut het zou hebben gehad om te achterhalen wie eigenaar is geworden van hun woning en de handelszaak, is de Raad evenwel van oordeel dat van iemand die in zijn land van herkomst een bloeiende zaak had en een comfortabel leven leidde doch dit alles heeft moeten achterlaten doordat hij onder druk werd gezet om deze zaak uit handen te geven redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze toch enige interesse zou betonen in hetgeen met zijn zaak en woning gebeurde na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Het gebrek aan informatie in hoofde van eerste verzoekende partij hierover en de desinteresse om hierover meer informatie te bekomen doen dan ook vermoeden dat eerste verzoekende partij tracht te verheimelijken wat er daadwerkelijk met haar eigendommen (winkel en woonst) gebeurd is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas nog verder ondergraven.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling dat het aangebrachte document dat uitgaat van de politie van Mashtots te Yerevan en waarin vermeld staat dat eerste verzoekende partij door de politiediensten gezocht wordt, een vals document betreft, ontkent eerste verzoekende partij in het verzoekschrift formeel en met klem dat zij dergelijk document zou hebben gefabriceerd of laten fabriceren naar aanleiding van haar asielaanvraag. Eerste verzoekende partij heeft dit document wel degelijk bezorgd gekregen en zij dacht werkelijk dat het om een origineel stuk ging. Volgens verzoekende partijen blijkt hieruit *“dat de belastingadministratie er zelfs niet voor terugdeinst om valse papieren te verspreiden met de bedoeling om hem in een kwaad daglicht te stellen en te laten arresteren door de lokale politiediensten op basis van zogenaamde “belastingfraude”*”.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg van verzoekende partijen dat zij werkelijk dachten dat het een origineel document betreft en dat hieruit duidelijk blijkt dat de belastingadministratie er zelfs niet voor terugdeinst om valse papieren te verspreiden een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vaststelling dat het een vals document betreft te verklaren. Vooreerst bemerkt de Raad dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal met klem beweerde dat het wel degelijk een origineel document was, en zij nergens het vermoeden uitte dat het een vals document betreft opgesteld door de belastingadministratie (administratief dossier, stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 27/03/2014, p. 7). Bovendien houdt het totaal geen steek dat de belastingadministratie een vals document zou opstellen dat zogezegd afkomstig is van de politie van Mashtots te Yerevan om vervolgens met dit valse document naar diezelfde instantie te gaan teneinde eerste verzoekende partij te laten arresteren. De Raad ziet niet in waarom de belastingadministratie, die eerder al de hulp zou hebben gekregen van deze politiediensten in deze zaak, beroep zou moeten doen op een dergelijk vals document. Verzoekende partijen verklaren dan ook niet afdoende waarom de belastingadministratie een vals document dat zogezegd afkomstig is van de politie van Mashtots te Yerevan en waarin vermeld staat dat eerste verzoekende partij gezocht wordt, zou opstellen. De uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet wist dat het een vals document betrof komt dan ook geenszins overtuigend over en de Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar deze stelt dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij een vals document overlegt, met het oogmerk de asieldiensten bewust te misleiden, haar algehele oprechtheid ondermijnt.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen ten slotte de relevantie niet inzien van de motivering inzake het achterhouden van bepaalde paspoorten daar deze documenten inmiddels werden voorgelegd en er geen discussie bestaat over hun identiteit en afkomst uit Armenië, bemerkt de Raad evenwel dat verschillende vaststellingen doen vermoeden dat verzoekende partijen de voor hun reis naar België gebruikte reisdocumenten nog steeds achterhouden om informatie over de door hen beschreven reisweg én het moment van hun definitieve vertrek uit Armenië te verheimelijken. Immers wordt door verwerende partij dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Weze vooreerst opgemerkt dat uzelf een origineel paspoort op uw naam achterhield voor de Belgische asielinstanties tot 10 december 2015, in casu ruim 3 jaar na uw aankomst in België. Nochtans hield u tot en met uw laatste gehoor door het Commissariaat-generaal (op 13 augustus 2014) vol dat u niet in het bezit was van dit uiterst belangrijke en persoonlijke identiteits- en reisdocument. Hoewel u voormeld document te elfder ure overlegde, zij het op de dag dat enkel uw echtgenote voor een gehoor door het CGVS was opgeroepen, doet de vaststelling dat u dermate lang talmde afbreuk aan uw algehele oprechtheid. Belangrijker is echter de vaststelling dat uw echtgenote, eveneens op 10 december 2015, een kopie van haar internationaal paspoort én dat van jullie 2 kinderen overlegde, doch slechts een kopie van de eerste pagina (zie documenten nummer 2: groene map). Uw echtgenote verklaarde in dit verband (CGVS 5, K. (...), p.2) dat het kopieën zijn die jullie al hadden. Gevraagd naar de originelen van de betreffende paspoorten,*

beweert uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) niet te weten waar deze zich bevinden. Kort daarop verklaart uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) dat de personen die jullie lastig vielen de paspoorten hadden afgepakt. Op de vraag of ook uw paspoort was afgepakt, verklaart uw echtgenote (CGVS 5, K. (...), p.2) dat dit niet het geval was: het paspoort was bij uw moeder en ze vond het toevallig. Uzelf beweerde echter, tijdens uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.15), dat uw echtgenote uw paspoort meenam bij haar vertrek (uit jullie woonst). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig te noemen. Bijgevolg rijst het vermoeden dat u en uw echtgenote de voor jullie reis naar België gebruikte reisdocumenten nog steeds achterhouden om aldus informatie over de door jullie beschreven reisweg én het moment van jullie definitieve vertrek uit Armenië te verheimelijken. Deze vaststelling bevestigt het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.”. Deze vaststellingen worden door verzoekende partijen op geen enkele manier *in concreto* weerlegd waardoor het vermoeden dat zij nog steeds documenten achterhouden onverminderd overeind blijft.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 21 en 22), en dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 5 november 2012, 15 juli 2013, 27 maart 2014, 25 april 2014 en 13 augustus 2014 en tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 5 november 2012, 15 juli 2013 en 27 maart 2014, 13 augustus 2014 en 10 december 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT